

Και η αποσύνδεση που προαναφέραμε, σε καμία περίπτωση δε σημαίνει έλλειψη σεβασμού ή έχθρα προς τους γονείς. Την αμοιβαιότητα που πρέπει να υπάρχει, την επεσήμανε ο απόστολος Παύλος που ζήτησε από τα παιδιά να τιμούν τους γονείς τους, κι από τους γονείς να μην παροργίζουν τα παιδιά τους (Εφεσ. 6: 1-4). Το ποθούμενο είναι να οικοδομηθεί μια σχέση διαλόγου.

ΚΕΙΜΕΝΑ

1. Συμβουλές, πώς ο σύζυγος να συμπεριφέρεται στη σύζυγό του

Λόγια αγάπης να της λες:... *Εγώ από όλα, τη δική σου αγάπη προτιμώ και τίποτε δεν μου είναι τόσο βασανιστικό ή δυσάρεστο, όσο το να βρεθώ κάποτε σε διάσταση μαζί σου. Κι αν όλα χρειασθεί να τα χάσω, ...κι αν στους έσχατους βρεθώ κινδύνους, στιδήποτε κι αν πάθω, όλα μου είναι ανεκτά κι υποφερτά, όσο εσύ μου είσαι καλά. Και τα παιδιά, τότε μου είναι περιπόθητα, εφ' όσον εσύ μας συμπαθείς... Ίσως κάποτε σου πει: Ποτέ ως τώρα δεν ξόδεψα από τα δικά σου, έχω ακόμη τα δικά μου, που μου 'δωσαν οι γονείς μου. Τότε πες της: Τι λες καλή μου; Έχεις ακόμη τα δικά σου; Ποια λέξη μπορεί να 'ναι χειρότερη από αυτή; Σώμα δεν έχεις πια δικό σου κι έχεις χρήματα; Δεν είμαστε δύο σώματα μετά το γάμο, αλλά γίναμε ένα. Δεν έχουμε δυο περιουσίες, αλλά μία... Όλα δικά σου είναι, κι εγώ δικός σου είμαι, κορίτσι μου. Αυτό με συμβουλεύει ο Παύλος λέγοντας ότι ο άνδρας δεν εξουσιάζει το σώμα του, αλλά η γυναίκα. Κι αν δεν έχω εγώ εξουσία στο σώμα μου, αλλά εσύ, πόσο μάλλον δικά σου είναι τα χρήματα... Ποτέ να μην της μιλάς με πεζό τρόπο, αλλά με φιλοφροσύνη, με τιμή, με αγάπη πολλή. Να την τιμάς, και δε θα βρεθεί στην ανάγκη να ζητήσει την τιμή από άλλους... Να την προτιμάς από όλους για όλα, για την ομορφιά, για τη σωφροσύνη της, και να την εγκωμιάζεις. Να κάνεις φανερό ότι σ' αρέσει η συντροφιά της κι ότι προτιμάς να μένεις στο σπίτι για να 'σαι μαζί της από το να βγαίνεις στην αγορά.*

Από όλους τους φίλους να την προτιμάς, και από τα παιδιά που σου χάρισε, κι αυτά εξαιτίας της να τα αγαπάς.

Ιωάννης Χρυσόστομος (PG 62, 146-148. Μτφρ. από: Παναγιώτη Νέλλα, Ζών Θεούμενον, εκδ. Αρμός, Αθήνα 1992³, σελ. 85).

2. Η σχέση των γονέων με το μωρό και το μικρό παιδί συνδέεται άμεσα με την αυξανόμενη αυτονομία του παιδιού και το αίσθημά του ότι είναι ξεχωριστό πρόσωπο. Είναι μια δύσκολη περίοδος, γιατί η αμφιταλάντευση του παιδιού ανάμεσα στην αγάπη και την οργή είναι πολύ δυνατή. Επιθυμεί να μεγαλώσει και ταυτόχρονα το φοβάται. Έχει ανάγκη τους γονείς του απεγνωσμένα, αλλά έχει επίσης απεγνωσμένα ανάγκη να γίνει ένα σημαντικό πρόσωπο από μόνο του. Οι γονείς πρέπει να του επιτρέψουν την απόσταση που χρειάζεται για να γίνει ο εαυτός του, με το αναπτυσσόμενο αίσθημα ότι έχει κάποια αξία και κάποιο έλεγχο στη ζωή του. Ταυτόχρονα οι γονείς έχουν ανάγκη να αισθάνονται την ικανοποίηση από την συναισθηματική παρουσία του παιδιού στη ζωή τους, όπως έχουν επίσης την ανάγκη να αισθάνονται περήφανοι για τα επιτεύγματά του.

Παπα Φιλόθεος Φάρος - παπα Σταύρος Κοφινάς, *Γονείς και Παιδιά*, εκδ. Ακρίτας, Αθήνα 1986, σελ. 120.

ΘΕΜΑΤΑ ΓΙΑ ΣΥΖΗΤΗΣΗ

1. Το παραπάνω κείμενο των παπα Φιλόθεου Φάρου και παπα Σταύρου Κοφινά κάνει λόγο για “αγάπη” και για “οργή” του παιδιού. Μπορείτε να αναπτύξετε περισσότερο το περιεχόμενο αυτών των όρων;
2. Αναφέρετε περιπτώσεις όπου, σε μια οικογένεια, στραγγαλίζεται η *συνύπαρξη* ή η *μοναδικότητα* του κάθε μέλους της. Τι μπορεί να γίνει αν υπάρχει μόνο το πρώτο χαρακτηριστικό δίχως το δεύτερο, και το αντίστροφο;